

ALPE D'HUZES Tranen en spierpijn op Franse Alp

'Mama, ik ve

Het was warm en de klim was zwaar. Maar meedoen aan Alpe d'HuZes geeft mensen het gevoel dat ze in ieder geval iets doen tegen die vreselijke ziekte.

door Rob Burg

Er worden heel wat tranen geplengd bij de finish van de Alpe d'HuZes, de inzamelingsactie voor KWF kankerbestrijding. Vermoeide deelnemers laten zich in de armen van hun vrouw, man of kinderen vallen. Het is warm en de klim is zwaar. De aanmoedigingen van de honderden toeschouwers gedurende de rit naar boven en vooral hartverwarmende ontvangst bij de finish gaat de wielrenners niet in de koude kleren zitten. Menigeen laat zijn tranen de vrije loop. Gedachten aan een aan kanker lijdend of overleden familielid, vriend, kennis of collega herinneren hen er tijdens de klim voortdurend aan waarom ze zich hebben laten overhalen in de afgelopen maanden met allerhande acties voldoende geld in te zamelen om mee te mogen doen. *Mógen doen.*

Gesteund door publiek naar boven fietsen.

inderdaad. Want voor minder dan een bijdrage van 2500 euro verschijs je niet aan de start. Sterker nog: doe je niet eens mee met de loting. Naar verluidt wordt de lat volgend jaar nog hoger gelegd, omdat het aantal deelnemers zowat de pan uitrijst. De berg nadert de grens van zijn capaciteit. Het normaal in deze tijd zo rustige wintersportdorp is dezer dagen getransformeerd in een kolkende en hectische massa. Tussen de 25.000 en 30.000 Nederlanders bevolken het dorp. De organisatie heeft weinig aan het toeval overgelaten. Het plaatselijke sportcentrum herbergt een eetzaal, kinderopvang en cen-

trale ontmoetingsruimte. Buiten staat een enorme tent, waar de hongerigen zich 's avonds tegoed kunnen doen aan een warme hap. Alle hotels en appartementen zitten vol, de plaatselijke middenstand vaart er wel bij. In bocht zeven, ongeveer op driekwart van de veertien kilometer lange klim, is het een drukte van belang, zoals overigens in zowat alle 21 bochten. Honderden toeschouwers juichen de deelnemers toe. 'Niet opgeven, je kunt het'. Er hangen spandoeken en foto's die herinneren aan geliefde personen die de strijd niet hebben gewonnen. Bij de entree van het kerkje

bij bocht zeven staan honderden waxinelichtjes, voorzien van een boodschap: 'voor al diegenen die de strijd op moesten geven' of: 'mama, ik vergeet je nooit'. Hier en daar staan bandjes zich in het zweet te spelen, zoals de Pater Moeskroen Crew. Het vrolijke gezelschap brengt in kilts opzweepende en blijde muziek ten gehore. Toch is de aanleiding voor de Alpe d'HuZes allerminst vrolijk. Pieter Minnee uit Zoetermeer weet ook waarvoor hij het doet. Samen met zijn stiefzoon Wouter Maessen is de huisarts deze week naar Alpe d'HuZes afgereisd. In bocht zeven rusten de twee wat uit. 'We rijden

van bocht naar bocht', erkent Minnee, wijzend op kleine Wouter. 'Hij zit er een beetje doorheen. Ik heb aangeboden om te stoppen, maar hij verdomt het.' Vorig jaar overleed een goede vriendin van Minnee. '52 jaar', antwoordt hij op de vraag hoe oud de vrouw was. Daarop wordt het even stil. 'Daarom doe je dit', zegt hij even later met een brok in zijn keel. 'Je probeert een bijdrage te leveren aan het bestrijden van die vreselijke ziekte.' Marlon Alfrink, 33 jaar en afkomstig uit Deurne, rijdt voor het veehoudersteam Big Challenge. Hij is nu drie keer omhoog geweest en

rust even wat uit voordat hij opnieuw de klim gaat maken. 'Het is heel indrukwekkend', zegt hij. 'De supporters, de sfeer, de emoties van al die mensen... dat brengt je naar boven.' Alfrink is goed voor een bijdrage van 3500 euro. Ook Pieter Vlemminx, varkenshouder uit Oirschot, is van de partij, voor de derde keer alweer. De vorige twee keer heeft hij 'maar' vijf keer de beklimming gedaan, maar daar neemt hij dit jaar geen genoegen mee. 'Al moeten ze me ergens in de berm komen ophalen, of moet ik naar de finish kruipen, ik moet en zal die zes keer halen.'